

[Christophersen]

man altså. Man gør det endda på den måde, at statsministeren nu i sin redegørelse siger, at på denne side af april 1981 skal der ikke ske noget, for nu har man truffet de beslutninger, som indtil videre er tilstrækkelige.

Jeg vil godt sige til regeringen og til statsministeren, at dermed påtager statsministeren sig et enormt ansvar, som han slet ikke vil være i stand til at bære. Ingen i denne sal og ingen i det danske samfund tror naturligvis på, at man i de næste 12 måneder blot kan lade som ingenting. Tværtimod tror jeg, det store flertal føler, at det havde været langt rigtigere, hvis regeringen, inden folketinget rejste hjem, havde fremlagt nogle virkelig tilbunds gående økonomiske saneringsforslag i stedet for de småtterier, man nu har vedtaget – for det er jo, uanset hvor meget man vil gøre det til, de rene småtterier.

Hvis man ser på de reelle økonomiske virkninger, hvis man ser på de beregninger, regeringen selv har fremlagt, viser det sig jo, at i løbet af de 6 uger, som regeringen brugte til at få hækket sit forlig færdigt i, er man for længst blevet indhentet af udviklingen. Den beskedne forbedring af betalingsbalancen, man kunne have håbet at opnå, er for længst sunket i grus, ganske enkelt fordi de forudsætninger, som man arbejdede med i marts-april måned, var urealistisk optimistiske. Derfor oplever vi det mærkelige i dag – to dage før folketinget slutter sit arbejde – at nu viser alle prognoser, at det vil gå endnu værre i 1980, end de viste i marts og april måned, da regeringen forberedte sit oplæg.

Jeg vil godt sige til statsministeren, når han på den baggrund beklager sig over, at der ikke er et tilstrækkelig bredt politisk samarbejde, at forudsætningen for det er, at regeringen ændrer sin politiske linje, at den fører en anden politik af en langt større virkning. Medmindre regeringen er indstillet på det, må den også regne med, at det bliver på de spinkle og ofte skiftende flertal, den kommer til at overleve, og så må den i øvrigt også forudse, at den ikke fører en politik, der giver de resultater, vi har brug for.

Det er ikke kun på det økonomiske område, vi mærker denne mangel på handleevne, denne handlingslammelse. Jeg synes desværre, vi i den forløbne folketingssamling har set andre eksempler på det. Energipolitikken er ét af områderne – med udsættelsen, øjensynlig ikke på noget bestemt åremål, af en

a-kraftafgørelse. Vi har set det i udenrigspolitikken, med en tøvende, uafklaret holdning til spørgsmålet om vores deltagelse i de olympiske lege, til spørgsmålet om forsvarsudgifternes højde, til spørgsmålet om moderniseringen af de taktiske atomvåben.

Og så har vi jo endelig set denne mærkeligt svingende kurs komme til udtryk ved, at en række af regeringens enkeltmedlemmer har bevæget sig i et felt, hvor man nok kunne spekulere lidt på, hvad det var for en slags planter, der voksede dér. Vi har set en skatteminister vove sig meget langt ud og have meget svært ved at komme hjem igen. Vi har set en boligminister, en miljøminister anbringe sig i selvforskyldte vanskeligheder. Alt sammen giver os – undskyld, jeg siger det – det indtryk, at her står vi over for eksempler på mangel på politisk ledelse, som måske skyldes en mangel på politik.

En ministers optræden har selvfølgelig i særlig grad optaget debatten her på det sidste. Det er energiministerens. Jeg skal slet ikke kommentere hr. Ole Espersens udtalelser om, hvem der er tilhængere af stat-til-stat-oliehandel eller ej, for hr. Ole Espersen kender godt vores standpunkt: vi synes, det er en fornuftig idé. Det sørgelige her er ikke, at man har købt olie, men at man har ødelagt en god idé, for det har ministeren jo gjort. Han har ikke givet folketinget og dets organer de fyldestgørende og korrekte oplysninger, der er nødvendige. Han har ikke informeret det udenrigspolitiske nævn om, at der kunne være politiske klausuler. Han har efter vores opfattelse ikke orienteret finansudvalget tilstrækkelig grundigt om de særlige forhold, der kunne udløse statsgarantien. Han har heller ikke informeret energiudvalget tilstrækkelig grundigt om dette. Vi har unægtelig fået nogle sære oplysninger undervejs om, at ministeren ikke har læst kontrakten, at DONGs bestyrelse heller ikke har kendt den, og at regeringen tilsyneladende overhovedet ikke har kendt den før efter, at den var blevet skrevet under. Alt dette giver os det klare indtryk, at vi her står over for en sjusket behandlet, dårligt gennemarbejdet sag, en god idé, der er slået i stykker af en i allerhøjeste grad inkompetent optræden fra ministerens side.

Men selvfølgelig kan man ikke kun vurdere regeringens indsats på det grundlag, og hvis vi her ved folketingssamlingens afslut-